

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

V-Voříšek CZ s.r.o., IČ 27524299
sídlem Františka Diviše 65, Praha 10

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
sídlem Masarykova 31, Brno

za účasti

osoby zúčastněné na řízení: Mgr. Tomáš Linha, advokát, insolvenční správce žalobce
sídlem Trojanova 18, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2014, č.j. 30764/14/5200-20442-707271,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2014, č.j. 30764/14/5200-20442-707271, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí – platební výměr Finančního úřadu pro hl. m. Praha (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 11. 2013, č. j. 5698852/13/2004-24902-108828. Tímto platebním výměrem na daň z přidané hodnoty vyměřil správce daně žalobci daň za listopad 2010 ve výši 649 316 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce obchodoval s kovovým odpadem.
4. V roce 2011 zahájil Finanční úřad pro Prahu 4 postup k odstranění pochybností na dani z přidané hodnoty (dále také jen „DPH“) za období listopad 2010, ve kterém žalobce vykázal nadměrný odpočet ve výši 29 132 Kč. Ve výzvě ze dne 24. 1. 2011, č. j. 13795/11/004512108962 (dále jen „Výzva“) správce daně ocitoval § 72 a násl. zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a uvedl, že z předložených podkladů nevyplývá, že jsou podmínky nároku na odpočet daně splněny. Dodal, že mu vznikly pochybnosti o správnosti, pravdivosti, průkaznosti a úplnosti údajů o plněních vykázaných v oddílu C přiznání. Vyzval žalobce, aby přednesl důkazy prokazující, že plnění od dodavatelů na fakturách skutečně přijal a to v dané výši a že plnění použil pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Správce daně konkrétně uvedl faktury vystavené následujícími osobami: NetCobra s.r.o., Petre Veselý, BEPRA, a.s., Jiří Boháček, Chalupník – ŠROT s.r.o., TransMetal s.r.o., AL-COTT STEEL, s.r.o., FACTUM STEEL s.r.o., Eva Hromířová, Jiří Hýsek, SATER-CHODOV s.r.o., JOPP Automotive s.r.o.
5. Dne 15. 11. 2013 vydal správce daně rozhodnutí, č. j. 5698852/13/2004-24902-108828, ve kterém vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za listopad 2010 ve výši 649 316 Kč. Správce daně shledal, že žalobce neprokázal, že splnil podmínky pro osvobození od daně dle § 64 odst. 1 zákona o DPH při dodání zboží společností IN STEEL s.r.o. Žalobce neprokázal, že zboží bylo odesláno nebo přepraveno z tuzemska do jiného členského státu.
6. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správce daně potvrdil. Žalovaný nicméně nesouhlasil zcela s právními názory správce daně. Zdůraznil, že nárok na odpočet daně při existenci daňového dokladu lze odmítnout, pouze pokud se prokáže, že žalobce vědět mohl a měl, že je součástí podvodu, což lze prokázat naplněním objektivních kritérií. Z tohoto důvodu se žalovaný zabýval otázkou, zda činnost

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

společnosti IN STEEL byla zasažena podvodným jednáním a zda o něm žalobce věděl, či vědět mohl.

7. Žalovaný došel k závěru, že činnost společnosti IN STEEL byla zasažena podvodným jednáním. To založil na náhlé změně jednatele, nekontaktnosti společnosti, neobvyklém způsobu obchodování, rozporech v přepravě a nepravdivém tvrzení jednatele přepravní společnosti o tom, jak probíhala přeprava. Neobvyklý způsob obchodování měl spočívat v tom, že společnost IN STEEL kovový odpad, který nabyla od žalobce, prodala bezprostředně zpět společností v Česku a to stejným přepravcem. Dle žalovaného není logické, aby odpad byl přepravován na Slovensku a poté ihned zpět. Odpad byl také na Slovensku přebírán na parkovišti.
8. Žalovaný také dospěl k závěru, že žalobce se minimálně od dubna 2010 buď sám podílel na podvodném jednání, nebo nepřijal všechna opatření, jež by vyloučila zapojení do podvodného jednání, a proto vědět mohl a měl, že se účastní podvodného jednání. Pro tento závěr žalovaný uvedl dvě objektivní kritéria. Za první, že společnost IN STEEL byla zapsána do obchodního rejstříku dne 12. 2. 2009 a na trhu s kovovým odpadem tedy působila krátkou dobu. Za druhé, žalobce byl odpovědný za správné údaje na nákladních listech. Za období duben 2010 však obsah nákladních listů byl v rozporu s jinými důkazními prostředky. Tento rozpor žalobce nikdy nevysvětlil. Konkrétně to, jak mohl nakládat kovový odpad na nákladní automobily v časech a dnech, kdy se tyto nákladní automobily nacházely na odlišných místech v Česku. Žalobce nepřijal taková opatření, aby zabránil tomu, že dokládal přepravu zboží do jiného státu nákladními listy, které nekorespondovaly s vážnými listy. Žalobce měl učinit takové kroky, aby se mu nemohlo stát, že sám bude tvrdit skrze doložené důkazní prostředky, že v určitý den a hodinu nakládal kovový odpad, ačkoliv tak objektivně vzato s ohledem na výpisy ze systému MYTO činit nemohl. Pokud by žalobce vysvětlil výše uvedený rozpor například tím, že nekontroloval činnost svých zaměstnanců, pak by byl i odvolací orgán konkrétně schopen sdělit, jaké konkrétní kroky měl žalobce činit.
9. Žalovaný k námitce žalobce uvedl, že Výzva je dostatečně určitá. Uvedl, že správce daně ve výzvách konkretizoval své pochybnosti tak, že žalobce v předmětných přiznáních vykazuje poměr uskutečněných a přijatých plnění blízký hodnotě 1. Tato okolnost vede k pochybnostem o použití přijatých plnění při uskutečňování ekonomické činnosti.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobce vznáší proti napadenému rozhodnutí několik žalobních námitek:

- 1) Výzva k odstranění pochybností byla nezákonná a tudíž i napadené rozhodnutí je nezákonné.
- 2) Žalovanému se nepodařilo prokázat, že žalobce věděl nebo musel vědět, že se účastnil podvodného jednání. Žalobce zpochybňuje správnost a relevantnost objektivních okolností a i závěry žalovaného, že se společnost IN STEEL účastnila podvodného jednání.
- 3) Žalovaný neuvedl, která konkrétní opatření žalobce opomněl přijmout, aby jeho jednání nebylo nebezpečné a neodpovědné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

- 4) Žalobce také namítá, že se žalovaný opomenul řádně vypořádat s důkazy, konkrétně výsledky svědků svědčící ve prospěch žalobce ohledně dopravy zboží pro společnost IN STEEL, s.r.o.

11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

III.

Posouzení žaloby

12. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 soudního řádu správního.
13. Úvodem městský soud uvádí, že v souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozhodnutí ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017-121, řízení nepovažuje za přerušené ze zákona, byť je se žalobcem vedeno insolvenční řízení. Podle rozhodnutí rozšířeného senátu skutečnost, že je vedeno insolvenční řízení s účastníkem řízení ve věcech správního soudnictví jako dlužníkem, nemá vliv na soudní řízení ve správním soudnictví, § 140a (přerušení řízení) insolvenčního zákona se na správní soudnictví nevztahuje. Podle soudu je nutno shodně postupovat i při výkladu § 263 odst. 1 insolvenčního zákona. Ani toto ustanovení tedy na řízení ve správním soudnictví nedopadá.
14. Jako osoba zúčastněná na řízení se řízení účastnil, Mgr. Tomáš Linha, insolvenční správce žalobce.
15. Městský soud se k jednotlivým žalobním námitkám vyjádří postupně.
16. **Ad 1)** Žalobce namítal, že výzva k odstranění pochybností ze dne 24. 1. 2011 byla nezákonná, neboť nebyla dostatečně odůvodněna a podložena.
17. Podle § 89 daňového řádu má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného řádného daňového tvrzení nebo dodatečného daňového tvrzení a dalších písemností předložených daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností. Ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.
18. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí výzva obsahovat konkrétní skutkové důvody, které zakládají pochybnosti o správnosti, průkaznosti či pravdivosti údajů uvedených v daňovém tvrzení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2018, č. j. 10 Afs 123/2017-31, bod 13; či usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č.j. 9 Afs 110/2007-102, které se sice týká výzvy v rámci vytýkácího řízení podle § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jeho závěry se však dají beze zbytku použít i na výzvu podle § 89 daňového řádu, neboť jsou to srovnatelné instituty).

19. V nyní posuzovaném případě žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že finanční úřad ve Výzvě sdělil pochybnosti o správnosti a úplnosti údajů o přijatých a uskutečněných zdanitelných plněních vykázaných v oddílu C. daňového tvrzení. Dále správce daně ve výzvách konkretizoval své pochybnosti tak, že odvolatel v předmětných přiznáních vykazuje poměr uskutečněných a přijatých plnění blížíci se hodnotě 1. Toto odůvodnění však nemá oporu ve správním spise. Ve Výzvě se žádné údaje o poměru uskutečněných a přijatých plnění blížíci se hodnotě 1 nenachází (viz bod 4 výše). Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí tak nemá oporu ve spise. Tato informace je obsažena ve výzvách, které se týkají jiných zdaňovacích období. Tyto však nemají relevanci k období listopadu 2010. Přitom, jak vyplývá z právě uvedené judikatury, konkrétnost výzvy k odstranění pochybností je podmínkou její zákonnosti. Pokud žalovaný její konkrétnost dovozuje ze skutečností, které nemají oporu ve správním spise, jde o podstatnou vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Proto je třeba napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 soudního řádu správního.
20. Soud dodává, že sama Výzva pouze cituje zákonná ustanovení a poté bez uvedení podrobností směřuje k prokázání dodávek od jiných obchodních partnerů než společnosti IN STEEL. V novém rozhodnutí se tak žalovaný bude muset zabývat znovu otázkou konkrétnosti Výzvy a jejímu vztahu k obchodování žalobce se společností IN STEEL.
21. **Ad 2)** Žalobce se před správcem daně domáhal osvobození od daně z přidané hodnoty dle § 64 odst. 1 zákona o DPH při dodání zboží společnosti IN STEEL s.r.o. Podle § 64 odst. 1 zákona o DPH dodání zboží do jiného členského státu osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně. Žalovaný však toto osvobození neuznal, neboť na základě několika objektivních okolností dospěl k závěru, že žalobce věděl nebo vědět mohl, že se účastní daňového podvodu.
22. Podvodem na dani z přidané hodnoty se rozumí situace, kdy jeden z účastníků daň neodvede a další si ji odečte, a to za účelem získání zvýhodnění, neboť uskutečněné operace neodpovídají běžným obchodním podmínkám. Existence daňového úniku je předpokladem k tomu, aby žalobce mohl být odpovědný za účast na něm. Je pak na žalovaném, aby popsal, v čem spočívala podstata podvodu, kvalifikoval jej a vylíčil řetězec skutkových okolností, ze kterých by v souhrnu bylo možné dovozovat, že se o podvod jednalo (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2015, č.j. 9 Afs 163/2015 - 44).
23. Pro posouzení, zda se žalobce účastnil podvodu na DPH spáchaného odběratelem, je třeba postupovat v několika krocích. Nejprve, je třeba zjistit, zda k podvodu spáchanému odběratelem došlo. Pokud ano, je třeba na základě objektivních skutkových okolností posoudit, zda žalobce věděl nebo měl vědět, že se svým prodejem účastní plnění, které je součástí podvodu na DPH, a zda přijal veškerá opatření, která od něj mohla být rozumně vyžadována, aby zajistil, že poskytnutí plnění nepovede k účasti na podvodu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Afs 53/2016-55, bod 37, obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 Afs 109/2016-74). Pro odmítnutí nároku na odpočet daně postačuje již to, že stěžovatel o podvodném jednání v

řetězci věděl či vědět mohl (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 94/2009-156).

24. Žalovaný tedy měl v napadeném rozhodnutí v první řadě jasně uvést, co bylo v posuzované věci podstatou podvodu. Bylo jeho povinností řádně zdůvodnit, v čem podvod spočíval, jakým způsobem mělo k podvodu dojít, aby bylo zřejmé, co se událo. V napadeném rozhodnutí ani ve výzvě k vyjádření se v rámci odvolacího řízení ze dne 16. 10. 2014 však žalovaný vůbec neuvedl, v čem mělo podvodné jednání společnosti IN STEEL spočívat. Tato otázka nebyla řešena ani před správcem daně, neboť ten účastí žalobce na daňovém podvodu ani neargumentoval. Co mělo být podstatou podvodu společnosti IN STEEL se tak lze pouze domýšlet.
25. Městský soud proto shledal, že z napadeného rozhodnutí je nedostatečně zřejmé, v čem mělo podvodné jednání spočívat a je tak v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
26. Vzhledem k tomu, že žalovaný neuvedl, co je podstatou podvodu, nemůže soud posoudit, zda žalovaným uvedené dvě objektivní skutečnosti jsou dostatečné pro závěr, že žalobce o podvodném jednání vědět mohl a měl. I z toho důvodu je nutné, aby finanční orgány v každém případě jasně vymezily podstatu podvodu. Bez jasného vymezení podstaty podvodu nelze posuzovat otázku, zda o podvodu konkrétní osoba věděla nebo vědět měla, neboť není zřejmé, o čem konkrétně měla vědět.
27. Otázkou dostatečnosti zjištěných objektivních okolností pro závěr, že žalobce o své účasti na podvodu věděl či vědět měl se tak bude žalovaný znovu zabývat v novém rozhodnutí. V něm bude muset také vysvětlit, proč nesrovnalosti ohledně přepravy v dubnu 2010 jsou podstatné pro dodání zboží v listopadu 2010. Pro takové posouzení bude také relevantní, v jakém období mělo k podvodnému jednání od společnosti IN STEEL docházet.
28. **Ad 3)** Žalobce dále odkazuje na judikaturu správních a zahraničních soudů, podle které, dospěje-li správce daně k závěru, že přijatá opatření byla nedostatečná, musí specifikovat také to, v čem byla nedostatečná, jakož i to, co podle jeho názoru měl daňový subjekt učinit a neučinil (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 4. 2014, č. j. 22 Af 22/2012-247; či také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2016, č. j. 4 Afs 233/2015-47).
29. Vzhledem k tomu, že soud výše shledal, že napadené rozhodnutí je v části týkající se podstaty podvodu nepřezkoumatelné, se soud nemůže věcně zabývat ani námitkou, zda žalovaný dostatečně konkrétně specifikoval, v čem spatřoval absenci obezřetnosti žalobce. Touto otázkou se bude žalovaný věnovat v novém rozhodnutí. Soud nicméně poznamenává, že napadené rozhodnutí ani v této části není příliš specifické a jen obtížně z něj lze seznat, v čem konkrétně měl žalobce být nedostatečně obezřetný.
30. **Ad 4)** Žalobce také namítal, že se žalovaný opomenul řádně vypořádat s důkazy, konkrétně výslechy svědků svědčící ve prospěch žalobce ohledně dopravy zboží pro společnost IN STEEL, s.r.o.
31. Soud se však domnívá, že žalovaný se námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání zabýval dostatečně. V bodě 40 napadeného rozhodnutí žalovaný i s odkazy na Výzvu uvedl, že svědecké výpovědi daných osob vyhodnotil s odkazem na jiné důkazy buď jako nepravdivé, nevěrohodné, či nekonkrétní.
32. Této námitce tedy soud nevyhověl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí pro vady řízení dle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil.
34. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, dle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce – daňového poradce. Konkrétně soud přiznal náhradu za dva úkony právní služby po 3 100 Kč společně se dvěma režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), přičemž právní zástupce byl zároveň plátcem DPH. Celkem je tedy žalovaný povinen k náhradě nákladů řízení ve výši 11 228 Kč. Vzhledem k tomu, že zastoupení bylo v průběhu řízení ukončeno, je žalovaný povinen zaplatit tuto částku přímo žalobci.
35. Osoba zúčastněná na řízení nemá na náhradu nákladů dle § 60 odst. 5 věty první soudního řádu správního právo, protože jí žádné náklady v souvislosti s plněním soudem uložené povinnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

Praha 21. června 2019

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.